

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Ὅλα ὁ τάφος ροῦᾶ ἐδῶ κάτω, τὸν πλοῦτον, τὸ κάλλος !
(ΓΕΩΡΓ. Κ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ)

Μιά δύστυχη μάνα ποῦ τὴν ἐφαρμάκωσε τόσον πρόωρα ὁ Χάρος, ποῦ τῆς ἐκλείψε τόσον σκληρὰ μέσα ἀπὸ τὴν μητρικὴν τῆς ἀγκάλην τὸν δεκαπενταετῆ ἄγγελόν τῆς, μὲ παρεκάλεσε νὰ ράνω μὲ ὀλίγα λουλούδια μου τὸν τάφον τῆς μονάκριβῆς τῆς κόρης. Εἶναι φτωχὸ τὸ περιβόλι μου καὶ φτωχὰ τὰ λουλούδια μου, μὰ ἡ ἀγάπη ποῦ ἐστάλαξα μέσα τους εἶθε νὰ κάμῃ νὰ τὰ νοιώσῃ βαθύτερα ἢ δύστυχη μάνα. Ἄν τὸ κατορθώσω, θὰ εἶμαι εὐτυχής.

Χαρούμενη ἡμέρα ὀλορέλαστη
ποῦ ἄφθορα σὲ ραίνουνε λουλούδια
καὶ ψάλλουνε τὸν ὕμνον σου γλυκώχχα
τ' ἀθῶα παιδακίστικα τραγούδια.

Ἄν εἶσαι γιὰ πολλοὺς ἢ περιπόθητη
ὠραία τοῦ Μαΐου πρώτη μέρα,
σκληρὰ καὶ ἀπαισία μόνο φαίνεσαι
σὲ μιὰ ἀπαρηγόρητη μητέρα.

Οἱ ἄλλοι μὲ τοῦ ἡλίου τὸ χαιρέτισμα
πηγαίνουν εἰς τοὺς κήπους γιὰ νὰ δρέψουν
τὰ ἴα, τ' ἀνοιξιάτικα τριαντάφυλλα,
στεφάνια καλορρίζικα νὰ πλέξουν.

Μὰ ἴκσινη μὲ τὸ πρόσωπο κατάχλωμο,
ποῦ μόλις εἰς τὰ πόδια τῆς βαστάει
στὸ ἔρημο πηγαίνει νεκροκήπιο,
στεφάνι εἰς τὰ χερίά τῆς κρατάει.

Κοντὰ σὲ μιὰ πλάκα ὀλομάρμαρη
π' ὁ ἡλιος μὲ τῆ λάμψι του στολίζει,
— Θεέ μου δόσε δύναμι στὸ πλάσμα σου —
ἢ δύστυχη ἢ μάνα γονατίζει.

Φιλᾶει τὸ σταυρὸ ὅπου ἐχάραξεν
ὁ γλύπτης εἰς τοῦ μάρμαρου τὴν ἄκρη
καὶ ἄφθορα κλυδὸν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς
τῆς μάνας τὰ ἀστεῖρεντα τὰ δάκρυα.

— « Χρυσούλα μου, ποῦ ἔπλεκαν τὰθῶά σου
χεράκια τὸ μετάξινο τὸ ρῆμα,
σοῦ ἔπλεξα καὶ σοῦφερα μαγιάτικο
στεφάνι στὸ ὠραῖό σου τὸ μῆμα.

Δὲν πρόφθασα τοῦ γάμον σου τὰ στέφανα
στὴν κόμη τῆ χρυσῆ σου νὰ φιλήσω,
δὲν πρόφθασα στὴν κούρια ποῦ σ' ἐκοίμιζα
δικά σου ἀγγελούδια νὰ κοιμήσω.

Σὺ ἦσουν τῆς ζωῆς μου ἢ ἀπόλαυσις,
τὸ χάσμα τῶν ματιῶν μου, τὸ καμάρι
μὰ ἦλθε ξαφνικὰ ἀπ' τὴν ἀγκάλη μου
ὁ ἄσπλαχνος ὁ Χάρος νὰ σὲ πάρῃ.

Σοῦ φέρουν τὰ λουλούδια μου τὰ ἄμοιρα
τὸ μῦρο τῆς στοργῆς ποῦ ἢ καρδιά μου
θὰ κρύβῃ διὰ σένα ὡς τὸ ὕστερο,
σοῦ φέρει ἢ δροσιὰ τους τὰ φιλιὰ μου.

Στὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ μας ὅπου στέκεσαι
μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους του, Χρυσούλα,
ποτὲ νὰ μὴ ξεχάσης, ὦ μονάκριβη,
πῶς ἔχεις ἐδῶ κάτω μὲ μαρούλα. »

Οἱ ἄλλοι ἀπ' τοὺς κήπους ἐκινούσανε
μ' ὀλόδροσσους Μαῖους φορτωμένοι
κ' ἢ μάνα εἰς τὸ σπιτί τῆς ἐγύριζε
μονάχη, σκυθρωπὴ καὶ μαραμμένη.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ